

άσπροκάστανος, άσπροκαύκαρος, άσπροκίτρινος, άσπροκόκκινος, άσπρόμανρος, άσπρόμουντος, άσπρόξινος κττ. 4) Μετ' ούσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ρημάτων δηλούντων ὅτι τὸ ὑποκείμενον γίνεται λευκὸν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνονμενον, οἶον: άσπροκατίζω, άσπροκεφαλιάζω, άσπρομματιάζω, άσπρομουστακιάζω, άσπρομυτιῶ, άσπροπροσωπιάζω κττ.

άσπροαππάρης, ἄσχετον πρὸς τὸ ἀππάρειν < ἰπ-πάρειν. Ἰδ. άσπρογυνπάρης.

άσπροβάλαμο τό, ΘΧελδράιχ 72 — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βάλαμο. Περί τῆς λ. ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/32) 205.

Τὸ φυτὸν καλαμίνθη ἢ πολιά (calamintha incana) τοῦ γένους τοῦ ὀριγάνου (origanum) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae), ὁ τῶν ἀρχ. ἐρφυλλος, ὁμοῖος πρὸς τὸν γλήχωνα καὶ τὸν ἐλελίφασκον. Συνών. ἀγριοβασιλικός 5. [*]

άσπροβασίλικο τό, Εὐβ. (᾽Ορ. κ.ά.) Κύθν. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βασιλικό, δι' ὃ ἰδ. βασιλικός.

Εἶδος σύκου λευκοχρόου ἔξωθεν καὶ κοκκίνου ἔσωτερικῶς. Συνών. βαβουλάτο.

άσπροβδόμαδο τό, ᾽Ηπ. — Λεξ. Δημητρ. άσπρουβδόμαδον ᾽Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βδομάδα παρὰ τὸ ἐβδομάδα ἴσως διὰ μεταπλασμὸν πρὸς τὸ σαραντάημερο. Πβ. καὶ πρωτοβδόμαδο, πρωτοκύριακο.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τοῦ Πάσχα, ἡ ἐβδομάς τῆς Διακαινισίμου ἐνθ' ἄν.: Οὕλου τ' άσπρουβδόμαδον δὲ δ'λεύ'ν οὐ κόσμους γιὰ τοῦ χαλάζ' Αἰτωλ.

άσπροβελίτσα ἡ, Λευκ. άσπρουβέλ'τσα Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βελίτσα. Ποικιλία σίτου τοῦ ὑβώδους (triticum turgidum). [*]

άσπρόβλιτο τό, Νάξ. (᾽Απύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βλίτο.

Τὸ φυτὸν βλίτον τὸ λευκὸν (amaranthus albus) τοῦ γένους τοῦ βλίτου (amaranthus) τῆς τάξεως τῶν ἀμαραντωδῶν (amaranthaceae). [*]

άσπροβόλα ἡ, ἀμάρτ. άδπρουβόλα Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλος μεταπλασθὲν κατὰ τὸ πέτρα.

Λευκὸς πυριτόλιθος. **άσπροβόλημα** τό, ἐνιαχ. άσπροβόλισμα Λεξ. Αἰν. Ἐκ τοῦ ρ. άσπροβολῶ. Τὸ άσπροβόλισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρημάτων παραγόμενα οὐσ.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, ἡ λάμψις ἐκ τῆς λευκότητος ἐνθ' ἄν.: Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ἔχουν ἓνα άσπροβόλημα Θεοῦ χαρὰ Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. άσπράδα 1.

άσπροβολῶ Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 215 καὶ 3, 31 — Λεξ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. άσπροβολάω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν ᾽Αθηνᾷ 22 (1910) 242 κέξ.

Λάμπω ἐκ τῆς λευκότητος, φαίνομαι λευκὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροβολοῦνε τὰ βουνὰ ἀπὸ τὸ χιόνι Κρήν. Ἀσπροβολοῦνε τὰ κορίτσια τοῦ σκολεῖου ἀπὸ τὲς ἄσπρες φορεσιῆς αὐτόθι. Τὰ ροῦχα άσπροβολοῦν Λεξ. Μ'Εγκυκλ. || Ποιήμ.

Ἀσπροβολοῦν οἱ πύργοι τῆς τ' τοῦ Κόρφου τῆς τὸ στόμα ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 215

Κοίταξε καὶ τὰ μνήματα ποῦ άσπροβολοῦν τριγῦρο ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 31. Συνών. άσπρίζω Β 2, άσπρο-λογῶ.

άσπροβορβόρα ἐπίθ. Θηλ. Κύπρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἐπιθ. βορβόρα, δι' ὃ ἰδ. βόρβορος.

᾽Ο ἔχων χρῶμα λευκὸν καὶ φαιόν, ἐπὶ αἰγῶν. **άσπρόβορδως** ὁ, ἀμάρτ. άσπρόβορτως Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βόρδως, παρ' ὃ καὶ βόρτως. Λευκὸς ἡμίονος ἄρρην.

άσπροβοσιτίσα ἡ, Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βοσιτίσα. Ποικιλία ἀμπέλου μὲ καρποὺς λευκοὺς.

άσπροβούσυκο τό, ἀμάρτ. άσπροβόσυκος ὁ, Κέως. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βούσυκο. Μέγα σῦκον χρώματος ἀνοικτοῦ ἔσωθεν.

άσπροβρακάτος ἐπίθ. Κέως. Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. άσπρόβρακα καὶ τῆς καταλ. -άτος.

᾽Ο φέρων λευκὴν βράκαν. **άσπρόβρουβα** ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βρούβα. Τὸ ποῶδες φυτὸν σίναπι τὸ λευκὸν (sinapis alba) τοῦ γένους τοῦ σινάπεως (sinapis) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae). [*]

άσπρογαλάζιος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 7 — Λεξ. Δημητρ. άσπρογάλαζος ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 36 ΓΞενοπ. Γυρισμ. 139 — Λεξ. Αἰν. άσπρογαλάζιος ᾽Ηπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ γαλάζιος. Ἀνοικτὸς κυανοῦς, λευκοκύανος ἐνθ' ἄν.: Οὐρανὸς άσπρογαλάζιος Ζαγόρ. Ἔσερνε τὸ καλοθερμμένο μωρό τῆς τ' ἓνα κομψό, άσπρογάλαζο καρροτσάκι ΓΞενόπ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Ἀσπρογαλάζιες καταχνιὲς σέρνονται, χρωματίζουν ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.

Νεράιδες άσπρογάλαζες πηδοῦν ἀπ' τὴν κορφή του ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν. Συνών. άσπρογάλανος 1, άσπρο-γέφανος.

άσπρογάλανος ἐπίθ. ᾽Ηπ. — ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 2, 84 (Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1923, 117) — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ γαλανός. 1) Ἀσπρογαλάζιος, ὁ ἰδ., ᾽Ηπ. — ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.: Σκαμπαβία άσπρογάλανη ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἄν. || ᾽Ασμ.

Θέλεις τὴ ρούσσα ἔπαρε, θέλεις τὴ μανρομμάτα, θέλεις τὴν άσπρογάλανη ποῦ ᾽ναι φλωριὰ γεμάτη ᾽Ηπ. 2) Θηλ. οὐσ., ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ἡ κυανόλευκος (Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1923, 117): Τὸ δάσος ἀπὸ τοῖς άσπρογάλανες ποῦ σκέπαζαν ὅλο τὸ λιμάνι.

άσπρογαλατένιος ἐπίθ. Θράκ. άσπρογαλατένιος Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Λευκὸς ὡς γάλα ἐνθ' ἄν.: ᾽Ασμ. Ἡ κόρη φαρδουπάτησι κι κόπ'καν τὰ θηλύκια τ'ς κι φάφ'καν τ' ἀργυρᾷ τ'ς βυζιὰ τὰ άσπρογαλατένια Αἰν.

